

CLAIRE DOUGLAS

NOVÍ SOUSEDÉ

Za dokonalou fasádou
se skrývá zlo

THRILLER

Kniha
Zlín

Noví sousedé

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

≡ KNIHA ZLIN

Claire Douglas

Noví sousedé – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Kniha
Porodnice
Novorozeně
Bezcitnost
Odložení
Podezření
Nahrávka
Injekce
Strach
Zlín

NOVÍ SOUSEDÉ

CLAIRE DOUGLAS

NOVÍ SOUSEDÉ

Přeložila Petra Krámková

**Kniha
Zlín**

Copyright © Little Bear Artists Ltd., 2025
All rights reserved
Translation © 2026 by Petra Krámková

ISBN v tištěné verzi 978-80-259-1211-9
ISBN e-knihy 978-80-259-1219-5 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-259-1220-1 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-259-1212-6 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

Lauře

PROLOG

Vždycky mu bylo jasné, že ji miluje nade všechno na světě. Nikdo se jí nemohl vyrovnat. Nikdo jí nesahal ani po kotníky. A jestli existují spřízněné duše, ona je rozhodně tou jeho. Je-
nomže city k ní jsou mu stejně tak požehnáním jako prokletím. Občas ho napadá, jestli tahle touha po ní, téměř až posedlost, nemá co do činění s faktem, že vyrůstal bez matky, že mu chyběl výrazný ženský vzor. Ale ne, to, co k ní cítí, je ještě mnohem hlubší. Téměř jako instinkt, duchovní splynutí. Když se na sebe poprvé podívali, přeskočila mezi nimi jiskra a oba okamžitě pochopili, že právě v tu chvíli poznali toho pravého, své druhé já. A jeho zalil pocit blaženosti, protože už na světě nebyl sám. Nakonec přece jen našel někoho, kdo mu naprosto a zcela porozumí. Bezvýhradně. Dokonce i jeho temným stránkám. *Obzvlášť* pak jeho temným stránkám.

Později se ale začala drát na povrch ještě jiná emoce. Pocit, o jaký nestál, záludný a neodbytný, který se k němu neustále vracel tak hlasitě, až ho nebylo možné ignorovat.

Strach.

Uvědomil si, že moc, kterou nad ním vládne, ho děsí.

Stejně jako obava, k čemu všemu by ho dokázala donutit.

ČÁST PRVNÍ

1

Lena

Červenec 2024

Bristol

Noví sousedé zrovna postávají na předzahrádce. Chvilku se zdržím v autě a pozoruju je, klimatizace mi přitom fouká přímo do tváře. Nastěhovali se teprve před pár dny, takže jsem ještě neměla příležitost se s nimi pořádně seznámit, ale vrabci na střeše si cvrlikají (tedy přesněji řečeno Phillys z čísla padesát dva), že je to dobře situovaný pár penzistů, kterým táhne na sedmdesát.

Hlavní dveře mají otevřené, svádí mě to k obhlédnutí jejich nově zařízené předsíně s obrovským zdobným lustrem třpytícím se v paprscích pozdně odpoledního slunce. Naše domy spolu sousedí v bloku viktoriánských řadových domků v překrásné ulici bristolské čtvrti Redland lemované stromovou alejí. Jejich dům je okrajový, tím pádem také větší, s půdní vestavbou a moderní skleněnou přístavbou v zadní části. Kdysi tam bydlívala Joan, ale když se nakonec odstěhovala do domu s pečovatelskou službou, její dcera ho prodala developerovi, který dům renovoval podle nejnovějších trendů a zřejmě prodal právě tomuhle páru. Náš domek vedle něj vypadá jako chudý příbuzný. Vyzáblý ubožáček.

Posledních několik dní je na padnutí, teplota venku neustále stoupá a s každým pohybem mi vyrazí pot i na místech, kde jsem dosud netušila, že je možné se potit. Sousedé přesto působí svěže a spokojeně: ona štíhlá a oblečená do světle žlutých lněných šatů, které kontrastují s jejími kaštanově hnědými vlasy, on v bermudách a lněném tričku, na němž není vidět ani kapička potu. Je vysoký a pohledný, typ hollywoodského fešáka ze starých dobrých časů, sněhobílé vlasy má sčesané dozadu ze sluncem opáleného čela, což vyvolává obraz dlouhých hodin strávených procházkami po golfových hřištích a plážích někde v Karibiku. Před domem, přímo za mým právě zaparkovaným autem, jim stojí modrý jaguár, veterán, po kterém už toužebně vzdychá můj dospívající synek Rufus.

Žena si mě všimne a přátelsky se usměje. Zamávám, sice zahanbená tím, že mě přistihla, jak na ně zírám, na druhou stranu vděčná za výbornou příležitost se jim představit. Vystoupím z auta, sukni už mám v tu chvíli zezadu přilepenou ke stehnům, a přejdu ke kufru, abych vytáhla dvě papírové tašky s nákupem na dnešní filmový večer s Rufusem. Pořádáme ho každý čtvrtek a na téhle naší tradici teď lpím víc než dřív, protože už za rok Rufus odjede na univerzitu. Náš dům, který vždycky působil tak trochu stísněně a přeplněně, bude najednou vylištěný jako pláž po sezóně.

Zabouchnu kufr loktem, a když se otočím k vedlejšímu domu, abych nové sousedy uvítala v ulici, vyděsím se, protože žena už stojí prakticky za mnou. Zářivě se usmívá.

„Zdravím. Jsem Marielle Morganová, zrovna jsme se přistěhovali tady vedle.“ Natáhne ke mně ruku, ale zasměje se, když si uvědomí, že já mám obě ruce plné nákupních tašek, a zase tu svou spustí k boku.

„Moc mě těší, já jsem Lena,“ představím se, ale zní to daleko pisklavěji a nadšeněji, než jsem zamýšlela. Nikdy jsem

neuměla zrovna dvakrát dobře předstírat rezervovanost nebo nezúčastněnost. Marielle se mi okamžitě zalíbí. Má nádherné šedozelené oči, kolem kterých se jí až ke spánkům symetricky rozevírají vějířky drobných vrásek, vysoké lícni kosti a medový hlas, podobný jako herečka Joanna Lumleyová.

„Henry!“ zavolá na manžela. „Pojď se seznámit s Lenou!“

Tašky jsou těžké, ale trochu lépe si je chytím a mezitím se k nám připojí Mariellin muž. Zdá se trochu odměřenější než jeho žena, mluví vyrovnaným hlasem a vyzařuje z něj klidná sebejistota. Pozdraví mě a zůstane tiše stát vedle manželky.

„Máte děti?“ zeptá se ona. „Vídám tady takového staršího chlapce.“

„Ano. To je Rufus. Je mu sedmnáct. Příští rok půjde na univerzitu.“ Ušklíbnu se a Marielle chápavě přikývne.

„Není to lehké, když vylétají z hnízda. Bydlíte spolu jen sami dva?“ Pomyslím na svého manžela Charlieho, který se od nás na konci minulého roku odstěhoval, a přikývnu. Musela si všimnout napětí v mém výrazu, protože rychle změní téma. „Tohle je moc krásná čtvrť. Jsme tady noví, ale chtěli jsme to mít blízko k rodině. Nedávno se z nás stali prarodiče.“ Když to říká, celá se zardí pýchou.

„No páni, gratuluju. To je paráda.“ Pocítím nepatrné bodnutí závesti. Děti zbožňuju. Chtěla jsem jich mít plný dům, ale bohužel nám nebylo dopřáno. Kvůli tomu je pro mě Rufus jako malý poklad a nejspíš jsem ho vždycky až přehnaně opečovávala.

Zatímco ona celá září, Henry se pokusí o plachý úsměv, ale pak se zadívá na špičky svých bot. Zdá se, že je mu trochu trapně a hned mi tím připomene otce. Také nikdy nemohl vystát přátelské sousedské rozhovory.

„Musíte k nám někdy večer zajít na čaj,“ pokračuje Marielle. „Samozřejmě i s Rufusem.“

„Díky, moc rádi.“

„Skvělé. A teď už vás nebudeme zdržovat.“ Obrátí se k Henrymu, a právě se chtějí otočit a vrátit na vlastní zahrádku, když se mi jedna z tašek pod váhou nákupu protrhne a veškerý její obsah se rozsype po chodníku. V šoku zírám na tu spoušť.

„Propána,“ poleká se Marielle, zatímco já špičkou boty zastavím láhev coly, která se začala kutálet směrem do silnice. „Vydržte, doběhnu vám pro jinou tašku.“ Zmizí v domě a nechá mě na chodníku samotnou s Henrym. Můj rozsypaný nákup se povaluje mezi námi. Kvůli všem těm nezdravým potravinám bych se nejraději propadla hanbou.

„Ukažte, pomůžu vám,“ nabídne se Henry, zvedne krabičku s plněnými piškoty a balíček slepovaných sušenek a podá mi je.

„To jsou dobroty na čtvrteční večer,“ vysvětlím nervózně. Odložím si druhou tašku na chodník. „Pro mě a pro Rufuse. V téhle tašce mám ovoce.“

„Ale já vás přece nesoudím,“ zasměje se Henry a jeho tvář se tím úplně rozzáří. „Měla byste vidět ty čuňárny, které občas spořádáme my s Marielle. Moje žena má hodně mlsný jazyček.“

„Tenhle víkend k nám přijede moje máma, a tu taky často honí mlsná, nakoupila jsem i pro ni...“ Henry se zatváří trochu nechápavě, když pokračuju dál a plácám o své matce, která se u nás kvůli svým psům nikdy nezdrží déle než jednu noc, i když její přítel Mick s nimi zůstává doma a dohlíží jí na ně. Říkám toho daleko víc, než by se hodilo, ale něco na Henrym mě znervózňuje tak, že si připadám jako malá holka, a ne třiačtyřicetiletá matka dospívajícího dítěte.

Marielle se vynoří z domu s jutovou taškou z obchodu s delikatesami na rohu. Společnými silami sesbíráme moje XXL sušenky, rodinná balení chipsů a obří tabulku mléčné čokolády a naházíme všechno dovnitř.

„Hrozně moc vám děkuju. Už raději poběžím vyložit tuhle hrůzu domů, ale opravdu moc ráda jsem vás poznala,“ řeknu a jasně si uvědomuju, jak zase blábolím.

„My vás také,“ odpoví Marielle.

Zmizím v domě a zabouchnu za sebou dveře, zpocená až za ušima. Bože můj, to byl ale trapas. Jaký první dojem jsem na ně asi udělala, když jsem takhle zmatkovala, potila se a plácala páte přes deváté?

Všimnu si Rufusových tenisek odkopnutých vedle rohožky a potěší mě, že už je ze školy doma. Zanesu nákup do kuchyně a vtom se objeví Phoenix, náš krémově hnědý cavachon, který přiběhne, aby mě přivítal, a tváří se přitom, jako bych byla pryč celý den, a ne jen na hodinovém nákupu. Položím tašky na stůl a otevřu dveře na terasu. Zahrádka za domem se během posledních deseti dnů nepolevujících veder škvaří ve sluneční výhni a tráva už je úplně prořídla a seschlá. A podle předpovědi to vypadá, že podobný ráz si počasí udrží ještě minimálně další týden nebo dva.

Rufus je v obýváku a má zatažené rolety. Když vstoupím, zastaví v televizi záběr na obličej Jamese Stewarta a obrátí se ke mně s provinilým výrazem. Zase se dívá na *Okno do dvora*. Dnes nás čeká *Třetí muž*, protože Rufus právě pracuje na projektu z předmětu mediálních studií, jehož tématem je temný žánr *film-noir*. Jsem nadšená z toho, jak se nám hned po loňském listopadu podařilo udělat si ze čtvrtletního filmového večera pravidlo, což souviselo i s tím, že tou dobou se od nás odstěhoval Charlie. Chápu, že je to Rufusův způsob, jak mi vyjádřit podporu: záliba ve filmech byla vždycky naším společným koníčkem. S otcem zase sdílí lásku k hudbě.

„Začal jsi beze mě?“

Rufus zavrtí hlavou. „Sorry, mami. Ale já dneska nemůžu. Úplně se mi to vykouřilo z hlavy, ale táta má večer to vystoupení

a poprosil mě, jestli bych mu píchнул. Půjdem s Freddiem dělat bedňáky a dostaneme za to zapláceno.“ Freddie je Rufusův spolužák, o kterém posledních pár měsíců docela dost mluví. Vypadá jako slušný kluk. Na konci základky se Rufus zapletl s partičkou kluků, ve které ho jeden z údajných „kamarádů“ začal šikanovat, takže jsem ráda, že si hledá nové přátele. Je škoda, že nakonec nepokračoval ve stejné škole jako syn mojí nejlepší kamarádky Jo, Archie, protože ti dva si spolu přes všechny svoje odlišnosti vždycky skvěle rozuměli. Jenomže Rufus už se nemohl dočkat, až se přesune na střední a nechtěl si základku prodlužovat.

„Ale dneska je čtvrtek a zítra máš školu...“

Prsty si pročísne husté vlasy nad čelem. „Já vím, jindy bych si čtvrtek nenechal ujít, ale podle táty je to fakt důležitá štace. Bude tam mega lidí.“ Snažím se na sobě nedat znát zklamání. Rufus je mladý kluk: měl by si vyrazit ven s kámošem, a ne tady trčet zalezlý se mnou.

„Jasně. V kolik se vrátíš?“

„Přespím u táty a on mě pak ráno hodí do školy.“

Srdce mi ztěžkne. Nesnáším být doma přes noc sama, ačkoli bych si na to nejspíš měla začít zvykat, protože Rufus se stejně brzy odstěhuje.

Aby na mně nic nepoznal, otočím se k němu zády pod záminkou, že roztahuju rolety. Marielle a Henry jsou pořád ještě na zahrádce před domem.

„Chtěl jsem se zeptat, mami. Můžu začít chodit na kytaru?“

Otočím se k němu. „Copak tě neučí táta?“

Protáhne obličej. „Táta zvládá jen základy, a já bych radši někoho... od koho mi to něco dá.“ Charlie je skvělý bubeník, ale na kytaru opravdu moc neumí.

„A kolik to tak stojí?“ Od té doby, co s Charliem nežijeme spolu, jsem trochu na štíru s rozpočtem. Práce v poradenském

centru nevynáší nejvíc a ze skromného dědictví, které mi před rokem a půl zanechal táta, už také začíná výrazně ubývat.

Rufus se zvedne z gauče a vypne televizi. „Žádná hrůza. Tenhle týpek nabízí slevu, když se zapíšu na pololetí. A já bych k němu nepotřeboval chodit nijak dlouho. Táta se s ním zná a je s tím v pohodě, ale chce, abych se zeptal taky tebe.“

„Promluvím s ním,“ slíbím. Periferním pohledem si všimnu, že Marielle se pustila do pletí. „Vydrž vteřinku. Musím vrátit tašku těm novým sousedům, než na to zapomenou. To je na dlouho,“ dodám, když se na mě tázavě zamračí. „Vypadají mile. Jsou starší. Ve vatě, řekla bych.“

Odchvátám z obývacího do kuchyně, popadnu ze stolu tašku a pospíším si hlavním vchodem ven. Zrovna se chystám vyrazit k našemu společnému plotu, ale něco v Henryho výrazu mě zastaví. Marielle ke mně stojí zády se svěšenými rameny.

„Už jsem ti říkal, že se o tom teď nebudeme bavit,“ sykne na ni. „Je to riskantní.“ V tu chvíli si mě všimne a sklopí zrak. Pak se otočí a beze slova zmizí v domě. Marielle se obrátí ke mně a... jenom si to představuju, nebo se usmívá tak trochu nejistě?

Přejdou k ní a podám jí tašku. „Omlouvám se za vyrušení. Jen jsem vám chtěla vrátit tu tašku.“

„Nevyrušujete.“ Nakloní se přes plot, vezme ode mě tašku a přitiskne si ji k hrudi.

„Aha, dobře, tak fajn. Děkuju.“ Trochu přihlouple zamávám a zase zmizím zpátky v domě. Vyčítám si, že jsem s tím raději nepočkala.

Zajímalo by mě, o čem mluvili a proč byl Henry tak naštvaný.

2

Rufus je vzadu na zahradě a zkouší si tam nahrávací vybavení. Půjčili mu ho na několik dní ze školy a užili jsme si docela dost legrace, když jsme společně lovili zvuky pro jeho školní projekt. Nejsem zrovna technický typ, ale když mě Rufus učil, jak zařízení používat, prokázal značnou dávku trpělivosti a včera v noci se nám podařilo zachytit štěkot lišky a houkání sovy, což ho opravdu potěšilo.

„Kdy vyrazíš k tátovi?“ zeptám se ho a vyjdu za ním na zahradu, kde se právě moří s huňatým mikrofonem. „Myslela jsem, že už se budeš chystat.“

Soustředěně se mračí, protože se pokouší nastavit stojánek mikrofonu do správné výšky. „Myslel jsem, že bych ještě něco nahrál tady doma na zahradě, než vypadnu. V kolik mi jede bus?“

„V šest čtyřicet.“ Zastávka je prakticky za rohem, ale Rufus si ještě nesbalil věci. Nemá absolutně žádný pojem o čase, stejně jako jeho otec.

„Aha, fajn. Já jen, že tohle docela spěchá.“

Doma ze školy je už déle než hodinu, ale samozřejmě se to pokouší dohonit teď, když mu autobus odjíždí za pár minut. „Ukaž. Půjč mi to,“ povzdychnu si. „Jdi si sbalit věci a já to za tebe dodělám. Jinak ti to ujde.“

Podá mi stojan. „Díky mami.“ Rošťácky se na mě usměje. „Zatím mám jenom noční zvuky.“ Škubne sebou, když se odkudsi zdálky ozve vřestivý jekot dítěte, a hned se tomu zasměje. „Ale určitě bych využil i trochu tohohle.“ Rozhodí rukama ve vzduchu, jako by chtěl obsáhnout celou kakofonii zvuků dokreslujících dnešní čtvrtetní letní večer: vrčení sekačky na trávu, hučení letadla na obloze, cinkot příborů, prskání grilovaného masa, šplouchání dětského bazénku, tlumené hlasy rozhovoru a vzrušené pokřikování hrajících si dětí.

„Bez obav. Vydám ze sebe úplně všechno. Nezapomeň, že o víkendu přijede na návštěvu Bess. Určitě se s tebou bude chtít vidět, tak si to prosím naplánuj tak, aby ses tady taky na chvíli ukázal, ano?“ Říká mojí matce křestním jménem už od doby, kdy začal mluvit, protože ona odjakživa odmítala klasická oslovení typu babi, babičko a podobně. Tvrdí, že by se kvůli tomu cítila jako nějaká stará větev. A já nemám to srdce jí říct, že teď, v jedenasedmdesáti letech, už stejně není zrovna neopřeřené ptáče, ačkoli její partner Mick je o devět let mladší.

„Jasně.“ Rufus si stáhne popruh magnetofonu z krku. Když zařízení poprvé přinesl domů, smáli jsme se tomu, jak prehistoricky to celé vypadá a jak moc se to podobá mému starému magnetáku, který jsem v devadesátých letech každou sobotu večer používala k nahrávání hitparády TOP 40.

Převezmu zařízení a znovu mě překvapí jeho váha. „Bože můj, nemůžou vám v té škole pořídit aspoň nějaké novější vybavení?“

Pomůže mi přehodit popruh přes rameno. Během minulého roku se strašně vytáhl a teď se nade mnou tyčí jako maják.

„Přesně. Navíc jich mají asi jenom pět, takže si je mezi sebou musíme půjčovat. Další na řadě je Harrisonova skupina. Slíbil jsem mu, že budu mít hotovo do soboty, aby si mohl přijet.“

„Tak to se má na co těšit.“ Natáhnu se na špičkách a dám mu pusku na čelo. Odolám pokušení obejmout ho a nepustit, aby tady musel zůstat se mnou. Usměju se a pokusím se tak zakrýt zklamání, které se neustále zkouší prodat na povrch. „A hoď sebou, jinak ti to ujede.“

Zamává a začne ode mě couvat přes trávník, pak zmizí v domě. Slyším, jak dupe po schodech do patra a Phoenix se pustí za ním, protože to považuje za hru. O pár minut později zavolá ahoj a ozve se prasknutí hlavních dveří. Na několik vteřin zavládne hrobové ticho, ale vzápětí se z domu vyřítí Phoenix, aby se se mnou přivítal, a já se k němu sehnu a pomazlím se s ním. „Už je pryč, já vím,“ zašeptám mu tiše do huňaté srsti. Vstanu a opřu se o tyčový mikrofon. Tak jo, nebudu tady jen tak okounět. Tohle zvládnou taky. Nasadím si na uši sluchátka a trochu je vyladím, přesně jak mě to Rufus učil, potom stisknu tlačítko nahrávání. Začnu přecházet po sluncem vyšívaném trávníku, a když zamířím chlupatým mikrofonem směrem k obloze, málem se přerazím o Phoenixe, který kolem mě pobíhá v kruzích. Mikrofon ale okamžitě zachytí zesílený zvuk piana, na které někdo cvičí, prasknutí dveří od auta, tiché mručení rytmu drum and bass a... ještě něco. Tichý rozhovor vedený naléhavým tónem.

„... já ti nevím, Mari...“

„Slíbil mi, že ji sem dostaneš. Všechno jsem připravila. Ten pokoj...“

„Já vím... ale... potom, co se stalo prve... opravdu to chceme znovu pokoušet?“

Rozhovor se ozývá ze sousedního domu. Marielle a Henry. Skloním mikrofon a zastydím se, že odposlouchávám soukromý

rozhovor svých sousedů. Raději poodejdu k zadní brance, odhodlaná dostat se co nejdál od místa, kde si spolu zřejmě povídají.

Všimnu si, že okno v patře mají pootevřené a za ním se mihne stín. Museli se už vrátit do domu. Natlačím se do kouta zahrady tak, že stojím prakticky v křoví. Když mám pocit, že už jsem moc daleko na to, abych jejich konverzaci znovu zachytila, váhavě zvednu mikrofon do vzduchu znovu.

„... nemáme na vybranou...“

Do háje, pořád je slyším. Stisknu tlačítko stop, aby mikrofon přestal nahrávat.

„... tvrdil jsi mi, že tohle dotáhneš do konce. Slíbils mi to. A můj názor na porušené sliby snad znáš, Henry, že?“

„Marielle, prosím...“

„Tohle se nedá nechat plavat. Já na to nezapomenu. Musíme to udělat tak, jak jsme si naplánovali. Jiná možnost není.“ Hlas jí přeskočí o oktávu výš a jako by do něj vložila i prosebný vemlouvavý tón, který vůbec nesedí k dojmu silné, nezávislé ženy, který na mě udělala předtím. *„Nevím, co bych si počala, kdybys ten slib porušil, Henry. Netuším, jestli bych s tím dokázala žít...“*

Její hlas zní upřímně nešťastně a já bych se nejraději hanbou propadla. Bože, copak vedu tak nudný život, že jediné vzrušení, které zažiju, je při odposlouchávání cizích soukromých rozhovorů? Právě se chystám mikrofon sklonit k zemi, když Henry řekne něco, po čem zůstanu stát jako opařená.

„Je to až moc riskantní. Mohli by nás chytit, Mari.“

„Minule nás nechytili.“

Tep se mi zrychlí. Chytit při čem?

Místo hlasů se teď ozývá nějaké lomození. Pomalu se otočím, vzhlednu k jejich domu a všimnu si, že se Henry zrovna pohybuje kolem okna. Do prdele, neviděl mě? S těžkým srdcem

skloním huňatý mikrofon a rychle pospíchám domů do kuchyně, aniž bych znovu zvedla hlavu.

Co ti dva, pro všechno na světě, plánují?

3

Natalie

Trvá to už zhruba tři týdny. Neodbytný pocit, že ji někdo sleduje. Když se Natalie ohlédne, nikoho si nevšimne, ale občas, zatímco třeba jen tak brouzdá po obchodech nebo čeká na autobus do práce, se jí chloupky na krku postaví, jako kdyby jí někdo jemně dýchl na zátylek. Je jenom paranoidní, nebo ne? Uplynulo už tolik let. Myslela si, že je konečně v bezpečí. Je jí devětačtyřicet a uvědomuje si, že většinu času vypadá dost neupraveně, když si špinavě blond vlasy neustále váže do nedbalého drdolu a neobtěžuje se s make-upem. Do práce se nemusí nijak strojit, a tak většinu času chodí v džínách, tričku nebo svetru. Říká tomu uniforma pro neviditelné. A přesně taková je už pěknou řádku let. Neviditelná. Nebo v to alespoň doufala. Ale když teď pospíchá přes park a sluneční paprsky se jí lepí na záda jako upatlaná zpocená dětská ručička, nedokáže ten nepříjemný pocit setřást. Přesto, kdykoli se otočí, nevidí nic než jen stíny větví tančící na chodníku za ní.

Po tak dlouhé době ji přece nemohli vystopovat, nebo snad ano?

Ne, určitě ne. Dávala si pozor. Změnila obor. Několikrát se přestěhovala do nového města, změnila si dokonce i jméno. Co víc měla udělat? Ale stejně to nakonec možná bylo k ničemu.

Vzpomene si na fotografii. Na tu jednu pitomou fotku v místních novinách. Elektrotechnická firma, pro kterou pracuje, získala jakési ocenění za průmyslový rozvoj. A protože ona je jediná žena v týmu, bylo jí hned jasné, že ji budou chtít mít na fotce, přestože se z toho snažila vyvléknout všemi myslitelnými způsoby. Když už jí bylo jasné, že neuspěje, alespoň se postavila úplně dozadu, až za velkého Davea, aby nebyla moc vidět. Jenomže ten postarší pošahaný fotograf s náušnicí a obarvenými černými vlasy trval na tom, aby se posunula blíž. „Taková pěkná holka jako vy,“ přesvědčoval ji s úsměvem, který nepochybně považoval za okouzující, ale jí připadal naprosto úlisný. A tak ji nakonec dostrkali dopředu přímo před objektiv.

Doufala, že tu fotku nikdo neuvidí. Vždyť kdo by četl články o ocenění za průmyslový rozvoj v místním plátku, který se sotva prodává?

Když na druhém konci z parku vychází, tričko už se jí úplně lepí k tělu, přestože je sotva devět hodin ráno. Vždycky bývala spíš ranní ptáče, ačkoli poslední dobou si stále častěji klade otázku, kvůli komu se vůbec obtěžuje vstávat.

I když po včerejším večeru jí připadá, že možná nakonec přece jen někoho objevila. *Konečně*. Někoho, kvůli komu se jí zrychlil tep, kdo jí připadal pohledný i zajímavý. S kým by si přece jen uměla představit společnou večeři, dlouhé noční rozhovory, a dokonce snad i sex.

Tahle vzpomínka jí vykouzlí úsměv na rtech. Na to, jak se svými prsty dotkl jejích, když jí podával půllitr. Na jeho trochu nejistý úsměv, laskavé modré oči.

Poprvé po dlouhé době díky tomu cítí naději a nepřípadá si na světě tak sama. Dokonce i když ví, že z toho nakonec stejně

nic nebude, protože ona si zkrátka nemůže dovolit pustit si někoho blíž k tělu. Ale ta možnost se nabízí, a to je pro ni zatím víc než dost.

Obchody ještě mají zavřeno, výjimkou jsou její oblíbené lahůdky na rohu, a tak si koupí latte a prochází se po sluncem vyhřátých chodnících města, jenomže ten pocit, že ji někdo sleduje, ji neopouští. Včera večer si dala v baru slušných pár drinků. Má štěstí, kocovině se dokáže vždycky vyhnout nehledě na to, kolik toho do sebe nalije. Po alkoholu ale bývá nervózní, paranoidní, jako kdyby se všechny její smysly zostřily a elektřina, se kterou pracuje, jako by jí pulzovala každým nervem v těle. Pak nezbyvá nic jiného, než zůstat v pohybu a unavit se k padnutí, aby se z toho pocitu nakonec mohla vyspat.

Natalie mine ženu s kočárkem. Vypadá nevyspalá a z pohledu na ni přejede Natalii mráz po zádech. Okamžitě se v myšlenkách vrátí do dob, kdy přesně tohle bývala realita jejího všedního dne. Pláčící nemluvnata a jejich vyčerpané novopečené matky. A dusné oddělení, které bylo cítit močí, dezinfekcí a krví. Potoky krve. Vzpomínka Natalii zasáhne takovou silou, že se musí na okamžik zastavit a opřít o zeď, aby popadla dech a zahнала nečekaný nával nevolnosti. Možná už přece jen začíná být na takové noční pitky moc stará.

Narovná se, zhluboka se nadechne svěžího ranního letního vzduchu a vkročí zpátky do parku. Teď už je tam trochu rušněji. Lidé se tu a tam uvelebí na trávniku a nastavují tvář zářícímu slunci. Nějaká žena sedí s nohou přes nohu na lavičce a čte si knihu, přitom si jednou nohou pohupuje do rytmu, který nikdo jiný neslyší.

Pokračuje v procházce, nervy má stále napjaté a pocuchané. Čerstvá dávka kofeinu tomu nijak nepomáhá. Jak postupuje stále hlouběji do parku, vzduch se trochu ochlazuje, větve stromů vytvářejí příkrov, který ji chrání před slunečním žářem, protože

ho tlumí svým listovím. Rozhodne se, že park obejde ještě třikrát dokola a pak se vrátí do malého, stroze zařízeného bytu nad prodejnou kebabu, který je v posledním roce jejím domovem.

Přes rameno má přehozenou oblíbenou kabelku, kterou nosí už dvacet let. Je to kaštanově hnědá kožená taška značky Mulberry, kterou si dopřála za odměnu po tom všem, co se tenkrát odehrálo. Je to jediný luxusní předmět, který vlastní, a nosí ji prakticky všude. Kůže je teď trochu načichlá včerejším ležákem, ale i suchým ledem z mnoha a mnoha nevětraných klubů, které kdy navštívila, přesto by někdy přísahala, že z ní cítí i vůni matčina parfému. Všimne si, jak jí kabelka na stehně neznatelně zavibruje a překvapeně si uvědomí, že jí uvnitř zvoní telefon. Jen výjimečně se stává, že jí někdo volá, protože svoje číslo prakticky nikomu nedává. Zpomalí, aby zašátrala v kabelce, a když konečně telefon vytáhne, na displeji uvidí zářit neznámé číslo. Chvilí zvažuje, zda hovor přijmout, ale zvědavost zvítězí.

„Haló?“ ohlásí se tázavě.

Následuje několik vteřin naprostého ticha a pak nějaký hlas vysloví její jméno – *její skutečné jméno* – a Natalii se stáhne hrdlo hrůzou.

4

Lena

Potom, co Rufus odjel, je dům tichý a prázdný. Když byl malý, často jsem toužila po chvilce soukromí, protože v našem domě si podávali kliku jednotliví členové Charlieho kapely a různé matky s batolaty z okolí, ale teď bych dala cokoli za to, abych se do těch časů mohla vrátit. Nepatřím k lidem, kteří neustále potřebují nějakou společnost – rozhodně si umím užít čas i sama se sebou – problém je v tom, že poslední dobou bývám sama daleko častěji, než nebývám. A až Rufus odejde z domu, bude to ještě horší.

Pohled mi padne na nahrávací zařízení, které jsem opatrně odložila vedle dveří na terasu. Pokusy nahrát nějaké zvuky pro Rufuse jsem vzdala potom, co jsem nechtěně vyslechla rozhovor našich sousedů. Budu to muset zkusit znovu až ráno, než vyrazím do práce.

Je to až moc riskantní. Mohli by nás chytit, Mari...

Nedokážu přestat myslet na to, o čem asi mluvili. Třeba řešili nějaké sexuální záležitosti – možná pořádali swingers párty – nebo opravdu mohlo jít o něco nelegálního. I když

pravděpodobně to bude mít daleko nevinnější ráz, než si představuji. V každém případě mi do toho stejně nic není. Všichni zrovna nemusejí spřádat plány na něco nekalého. Nesmím na to zapomínat. U nás v poradně slychávám často dost ošklivé příběhy – domácí násilí, vyvíjení nátlaku, podvody, nevěry partnerů – a musím si čas od času připomenout, že tyhle zkušenosti by neměly zatemnit můj pohled na svět.

Napadne mě, že bych třeba mohla zkusit zavolat Jo. Přijme hovor na druhé zazvonění. „Leno! To je milé překvapení takhle ve čtvrtek večer.“

„Neruším tě při něčem důležitém, že ne?“

„Ne, jen jsme si to zrovna s Paulem rozdávali...“

„No tak, Jo!“

„Dělám si srandu. Jasně, že ne. To by se mu líbilo. Právě paří na Xboxu s Archiem.“ Archie je Join nejstarší, je ve stejném věku jako Rufus. S Jo jsem se seznámila na jedné předražené hodině dětského tance a zpěvu v Cliftonu, když klukům bylo kolem šesti měsíců. Zrovna jsme poskakovaly po místnosti do rytmu příšerné písničky „Červený šátečku“ a mávaly nad hlavami šátky, když se Jo otočila a přes rameno zamumlala mým směrem: „Nechápu, jak jsem se mohla propůjčit k něčemu takovému. Prokristapána, vždyť jsem snad dospělá žena.“ Okamžitě mi byla sympatická a postupem času z toho vzešlo opravdu pevné přátelství. Docela dlouho mi trvalo, než jsem se znovu odhodlala někomu důvěřovat potom, co se mi stalo se Simone, přítelkyní, kterou jsem mívala kdysi dávno, ještě v době studií na porodní asistentku. Skončilo to tak, že jsem během druhého ročníku raději ze školy odešla, a už jsem ani nevěřila, že si ještě někdy nějakou kamarádku najdu, dokud jsem nepotkala Jo. Je to advokátka, drzá jako opice, věrná a spolehlivá. Opravdu nevím, co bych si bez ní počala, zvlášť potom, co mě opustil Charlie.

Slyším, jak zavírá dveře a její hlas zvažní. „Je všechno v pořádku?“

„Jo... všechno fajn. Poslouchej, chápu, že je to na poslední chvíli, ale dneska večer je Ruf u Charlieho a mě napadlo, jestli bys neměla chuť na drink.“

„No to si piš! Kluky nezajímá nic než hraní a Charmaine odjela se školou na výlet,“ odpoví s narážkou na svou čtrnáctiletou dceru.

Srdce mi poskočí. „Výborně! Kam vyrazíme?“

„Hlasuju pro to nové místo v Cliftonu. Mám to tam na mušce už delší dobu. Paul nás hodí do města.“

„To je super. Díky, Jo. Dej mi patnáct minut, abych se nachystala.“

Vyběhnu do patra a rychle se osprchuju, pak na sebe navléknu nové světle růžové maxi šaty. Pořád je takové horko a vlhko, že se nedokážu přinutit vyfénovat si vlasy, raději si je svážu do uzlu na vršku hlavy. Během čekání na Jo a Paula na chvíli zabrousím k Rufusovi, v poslední době jsem si navykla navštěvovat jeho prázdný pokoj, když tráví čas u táty. Je to v něm cítit typickým oděrem dospívajícího kluka, tedy odhozenými ponožkami, aviváží, deodorantem Lynx a potem.

Stáhnou si bavlněné šaty přes kolena a jejich látka mě pošimrá na kotnících a nártach, které mě teď studí. Pozoruju stíny tančící na Rufusově inkoustově modrých stěnách a vzpomínám, jak jsme je před čtyřmi lety malovali. Bylo to těsně po jeho třináctých narozeninách, kdy zatoužil po něčem, co by lépe vystihovalo osobnost teenagera. S Charliem jsme na tom pracovali celý den, jako kulisa nám k tomu hráli Radiohead a společně jsme vzpomínali, jak jsme synův pokojíček malovali poprvé krátce potom, co jsme dům koupili. Tenkrát byl ještě nemluvně a pokojík měl vybavený malou dětskou postýlkou a sbírkou dinosaurů a mašinek s veselými obličejí. Když jsme malovali,

Charlie se mi vždycky strašně vysmál, protože to pokaždé dopadlo tak, že já skončila špinavá od hlavy k patě, s barvou dokonce i ve vlasech nebo šmouhou mezi obočím, zatímco on byl čistý jako lilie. Kdybych tak tenkrát tušila, kam se budou naše životy ubírat. Že mi nakonec nezbyde nic jiného, než se naučit žít tady sama.

Když přimhouřím oči, téměř znovu vidím ty nebesky modré stěny a plastové triceratopse a diplodoky, kteří tu stávali vyrovnaní na políčkách. A postel s povlečením zdobeným *Mašinkou Tomášem*. Jako bych se zase dívala na Charlieho, jaký býval tenkrát, bez vrásek, s hlavou zakloněnou v záchvatu smíchu a válečkem v ruce. Téměř cítím naši tehdejší vzájemnou lásku. Dnes jsou zdi polepené plakáty Rufusových oblíbených filmů: Tippy Hedrenová, krčící se před náletem hejna ptáků, zabírá polovinu jedné stěny a pak Cary Grant a Joan Fontainová ve filmu *Podezření* hned vedle okna. Nad postel si nalepil moderní plakáty *Slídila* a *Prokletého ostrova*.

Telefon zabzučí, aby mi oznámil, že Jo už čeká venku. Bydlí jen pár ulic od nás, na konci Redlandu v okolí Gloucester Road. Rozloučím se s Phoenixem, popadnu kabelku a vyrazím. Když dojdou k brance, všimnu si Marielle, která zrovna něco vyndává z kufru jaguára. Je sama a já doufám, že je také v pořádku. Ať už s Henrym diskutovali o čemkoli, znělo to dost emotivně a ona vypadala nešťastná.

Když si mě všimne, narovná se a vyšle ke mně úsměv. „Moc vám to sluší,“ řekne mi. „Vyrážíte za zábavou?“

„Děkuju.“ Při jejím komplimentu se začervenám. „S kamarádkou chceme vyzkoušet nový bar.“

„Aha, ale co váš filmový večer se synem?“ vytáhne z kufru velikou koženou tašku. Zhlédnu v ní stříkačku a lékárníčku.

Znovu si vybavím jejich předešlý rozhovor a napadne mě, jestli nemohli mluvit o drogách.

„Je to až moc riskantní. Mohli by nás chytit, Mari.“

„Minule nás nechytily.“

Ale okamžitě to zavrhnu. Nevypadají zrovna na dva drogové dealery. Možná je některý z nich nemocný. Snažím se soustředit na to, abych Marielle odpověděla. „Rufus musel odjet, aby tátovi pomohl na koncertě. Hraje v kapele.“

S úsměvem zabouchne kufr. V jejím výrazu není ani stopa po rozrušení. Nic nenasvědčuje tomu, že teprve před hodinou vedla velmi vypjatou diskuzi s manželem. „Ach tak. Aspoň máte volný večer.“ Volný večer. To mě nadzvedne. Rufus přece není moje zaměstnání. Nezabírá mi čas. Užívám si každou chvíli, kterou můžu strávit s ním. Ale pak si vzpomenu, že ona se zrovna stala babičkou a starat se o dítě pro ni znamená něco úplně jiného. Jsem jen přecitlivělá, protože společný čas, který mi s Rufusem zbývá, se pomalu chýlí ke konci.

„Musím si pospíšit. Čeká na mě kamarádka...“

„Jistě. Dobře se bavte.“ Znovu se na mě usměje a odebere se do domu, velkou tašku přitom pevně svírá v ruce.

Bar je na čtvrteční večer překvapivě prázdný. Většina lidí sedí na venkovní terase, ale my si s Jo vybereme prázdný koutek uvnitř. Pořádně jsme spolu nemluvily celý týden. Jo dělá na velkém případu, který jí zabírá skoro všechnen čas. Já pracuju jen tři dny v týdnu a moje úkoly rozhodně nejsou tak náročné jako ty Joiny, ačkoli v práci se s lidmi a jejich problémy setkáváme obě. Tlak, pod kterým celý minulý týden byla, se jí viditelně vepsal do vrásek a tmavých kruhů pod očima. Přesto o práci nemluví. Nikdy to nedělá. Specializuje se na rodinné právo a já si představuju, že některé její případy musí být opravdu hrozné, ale především je vázaná mlčenlivostí.

Dnes má na sobě zářivě oranžové letní šaty, které se sice tlučou s jejím vínově rudým přelivem, zato ale září na celou

místnost. Jednou mi přiznala, že alespoň tohle malé rebelství si v životě nedokáže odpustit. Obarvené vlasy a křiklavě barevné oblečení jsou její způsob, jak se vzepřít všeobecně zažitě představě o vzhledu seriózní advokátky. Je to jedna z mnoha věcí, které se mi na ní tolik líbí.

Dobrou hodinu strávíme povídáním o tom, co je u nás nového: ohledně dětí i rodičů. O mém komplikovaném vztahu s mámou ví všechno, stejně jako to, jak moc se mi stýská po tátovi, já zase naslouchám, když si potřebuje vylít srdíčko plné starostí se zhoršujícím se zdravím jejích staroušek.

Až potom dojde na Morganovy a na podivnou konverzaci, kterou jsem vyslechla.

Oči se jí rozzáří zaujetím. „Vzrušující!“ vykřikne, když skončím svoje vyprávění.

„Možná... anebo mluvili o něčem tak nezáživném jako švindlování s body za pokutu.“

„Což je nelegální...“

Zasměju se a zvednu dlaně, jako bych se vzdávala. Jo občas umí být trochu puntičkářka. „Já vím. Ale ne dvakrát vzrušující.“

Vylokně zbytek vína. „Povedlo se ti něco z jejich rozhovoru nahrát?“

„Jen prvních pár vět.“

„Jů, můžu si to poslechnout? Proč se rovnou nevrátíme k tobě?“

Trochu se mi uleví, víno je tu drahé a doma mám v ledničce láhev, která čeká přímo na nás.

„Skvělý nápad.“

Jo vytáhne mobil, aby objednala Uber, a já mezitím dopiju víno. Právě když se zvedáme k odchodu, všimnu si, že dovnitř vchází skupinka mužů, v nichž poznávám Charlieho kolegy z kapely. Koncert musel zrovna skončit. Zapomněla jsem, že hrají prakticky za rohem. Od té doby, co jsme se s Charliem

rozešli, jsem je neviděla. Charlie ale musel odjet rovnou domů s Rufusem a Freddie. Muži zamířili k baru a nevšimli si mě, takže štouchnu do Jo, která už je uviděla také. To já iniciovala náš rozchod s Charliem, a kdybych to neudělala, nejspíš bychom byli pořád spolu, ale jedině proto, že Charlie vždycky volí ta nejsnadnější řešení. Trochu jsem ho popostrčila v naději, že bude náš vztah považovat za něco, za co stojí bojovat. To jsem se ale šeredně spletla. Charlieho kamarádi v kapele však určitě slyšeli jen jeho verzi událostí. A teď se opravdu necítím na to jim čelit.

„Pojďme zmizet bočním východem,“ špitnu Jo. S pochopením přikývne a začneme se proplétat mezi stoly. Pospíchám za ní, když vtom do ní skoro vrazím, protože se náhle zastaví. V žaludku jako by mi přistál těžký balvan, když uvidím, co ji zarazilo.

Zírá na Charlieho. Který se líbá s velmi přitažlivou brunetkou.

5

Charlie musel naše pohledy postřehnout, protože se od ženy odtrhne a otočí se naším směrem. Jeho i můj šokovaný pohled jsou jako přes kopírák. Žena se tváří nevzrušeně a očividně nemá ani to nejmenší tušení, kdo jsem. Prohlédnu si ji. Je mladší než já a také drobná a atraktivní s velkýma tmavýma očima a kaštanově hnědými vlasy. Charlie má očividně slabost pro určitý typ. Také je docela stylově oblečená, určitě lépe než já, v krátké černé sukni a černém krajkovém topu vypadá jako hezoučká gotická panenka.

Cítím, jak mě polévá horko.

Charlie od ženy odstoupí a celý zrudne. „Ehm... Leno... Jo... čau. Tohle je... ehm, Rosie. A Rosie, to je Lena, moje... eh... bývalá manželka.“

„Pořád nejsme rozvedení,“ upřesním ledovým tónem. „Jen žijeme odděleně,“ dodám směrem k Rosie, která se rozpačitě usměje. Pak se otočím zpátky k Charliemu. „Kde je Rufus?“

„Už s Freddiem odjeli ke mně do bytu. Zrovna se chystám vyrazit za nimi.“

Mám pocit, jako kdybych dostala kopanec do žaludku. Vidět Charlieho s někým jiným mě zraňuje víc, než jsem si dočkala připustit. Naivně jsem si myslela, že na to, aby se začal vídat s jinými ženami, není ještě zdaleka připravený. Ale mělo mě napadnout, že se po vystoupení objeví tady.

„Každopádně,“ vloží se mezi nás Jo, „bychom měly jít. Venku na nás čeká Uber.“ Odtáhne mě od Charlieho ven do taxíku. Sedám si dozadu a nejsem schopná slova. Když se auto rozjede, zahlédnu, jak Charlie i Rosie zírají naším směrem.

„Bože,“ utrousím, když se pohodlně usadím. „Dostal se z toho rychle.“

„Zlato, skončili jste to spolu před sedmi měsíci,“ připomene mi Jo mírně. „Ale mohl ti to aspoň říct.“

Zavřu oči, abych skryla slzy, a jen přikývnu, nedokážu jí odpovédět.

Jo mě chytí za ruku a celou cestu až ke mně domů už nepromluvíme. Když dorazíme, zamíří rovnou k lednici a nalije oběma víno. „Chceš si o něm promluvit?“ zeptá se a podá mi sklenku.

„Ne.“ Vezmu si ji a pořádně si loknu. „Zajímalo by mě, jestli o tom ví Rufus.“

Jo se ve tváři vystřídá několik různých emocí. „No, hlavně ti o tom měl říct.“ Vždycky měla Charlieho ráda a nikdy o něm nemluvila špatně, ale vidím, že tentokrát má co dělat, aby se ovládla.

Chvilí jen tak stojíme beze slova a pak pohledem zabloudí k Rufusovu nahrávacímu zařízení u dveří na terasu. Tvář se jí rozzáří. „Jé, pojďme si teď poslechnout tu šuškandu.“ Odloží svou sklenku na pracovní desku, přejde k záznamníku a postaví ho na jídelní stůl.

„Já ti nevím...“ najednou mám z toho špatný pocit. Sousedé vypadají jako moc milí lidé a já narušila jejich soukromí.

„Ale no tak. Nenahrávala jsi je schválně. Copak nechceš vědět, o čem mluvili?“

Zasměju se. Zná mě až moc dobře. A nějaké rozptýlení, abych zahнала myšlenky na Charlieho a jinou, mnohem mladší ženu, by mi zrovna teď přišlo vhod.

„Dobře, no tak jdeme na to.“

Otočí se k zařízení a přetočí pásku.

„Ne moc daleko,“ varuju ji, „jinak se dostaneš až na ty sovy a lišky.“

Zasměje se a stiskne přehrávání. Kuchyň okamžitě zaplní Henryho hlas.

„... *opravdu to chceme znovu pokoušet?*“

„Přetoč to trochu,“ poradím jí. „Ještě zpátky. Ukaž, já to udělám.“

Jo malinko ustoupí a já nahrávku o kousek vrátím. Pak stisknu přehrávání. Nejdřív neslyšíme nic, jen vzdálený hluk letadla, pak se ale rozezní hlasy. Z toho, že je znovu slyším přímo ve své kuchyni, mi naskočí husí kůže.

„... *já ti nevím, Mari...*“

„*Slíbils mi, že ji sem dostaneš. Všechno jsem připravila. Ten pokoj...*“

„*Já vím... ale... potom, co se stalo prve... opravdu to chceme znovu pokoušet?*“

„... *nemáme na vybranou...*“

Rozhostí se ticho a já se obrátím k Jo. „Pak jsem zastavila nahrávání.“

„Zní to docela naléhavě. Co asi mohla myslet tím ‚Slíbils mi, že ji sem dostaneš‘? Dostane koho, kam? A že připravila pokoj?“

„Netuším... možná miminko? Mají vnouče.“

„No a co říkali potom? Vzpomínáš si?“

Zamyslím se nad jejich rozhovorem. „Něco o tom, že to musí dotáhnout až do konce. A o porušení slibu. Marielle vypadala,

jako když je tím úplně posedlá. Začala znít strašně nešťastně a vyprávět o tom, že neví, jak by mohla dál žít, kdyby nesplnil, co jí slíbil.“

„No do prdele.“

„Já vím. Právě v tu chvíli Henry řekl, že je to moc riskantní a mohli by je chytit. A Marielle na to odpověděla něco v tom smyslu, že naposledy jim to prošlo.“

Jo se ke mně nakloní, aby si jejich rozhovor přehrála ještě jednou. Pak stiskne tlačítko stop a podívá se na mě se zvednutým obočím. Minulý rok, k pětáctýřicátým narozeninám, si nechala do obočí nastřelit piercing. „Krise středního věku,“ řekla o tom tenkrát. „Budeme je muset zkusit nahrát znovu.“

„Počkej, cože? Ne. To nemůžeme, Jo.“

Narovná se a stáhne ramena dozadu. Vždycky si ji dobírám, že je to její „advokátský postoj“. Dělá to pokaždé, když chce něco zdůraznit, ačkoli teď obvyklý efekt trochu pokulhává, protože se při tom mírně kymácí. „Mohlo by jít o něco nelegálního...“

To je celá ona, advokátka, vždycky se vytasí s podobným argumentem. Ale zaplaví mě tíživý pocit. Má pravdu. Mohlo by jít o něco vážného. A pokud ano, nemůžu to jen tak nechat plavat.

Ne jako naposledy.

Tu myšlenku hned zaplaším. Tohle není fér, napomenu svoje svědomí. Jenomže tenkrát to začalo úplně stejně, podezřením, které jsem sama sobě vymluvila. Kdybych bývala tehdy jednala, mohla jsem zachránit životy.

„Leno?“ Jo se na mě upřeně zadívá. „No tak! Pochybuju, že něco uslyšíme, ale za pokus to stojí.“ Potlačí škytnutí. Je trochu opilá a poznám na ní, že si užívá potenciálně dramatickou situaci, připadá jí to zábavné. Klidně tu hru můžu hrát s ní, ačkoli já naprosto vystrízlivěla už v okamžiku, kdy jsem uviděla Charlieho líbat se s cizí ženou.

Povzdychnu si. „No dobře. Tak jak to provedeme?“

„Myslím, že bys měla udělat přesně tohle...“ Popadne nahrávací zařízení a mně podá do ruky mikrofon, pak vypočoduje ven z místnosti. Mívá ve zvyku odcházet v půlce věty, takže mi nezbývá nic jiného než vyrazit za ní. Vystoupá do patra a já ji následuju s mikrofonem v ruce, je tak dlouhý, že s ním neustále brousím o strop. Nahoře nad schody se ke mně obrátí. „Rufusův pokoj? To je ten s okny dozadu na zahradu, vid?“

Přikývnu. Vezme si ode mě mikrofon a zamíří do synovy ložnice. Je prozářena stříbřitým svitem zvenčí a Jo se teatrálně kradmými kroky přesunuje skrz místnost až k posuvnému oknu, které otevře. „Když necháme mikrofon tady a zapneme nahrávání, možná něco zachytíme,“ řekne a zastrčí ho mezi rám okna a parapet, takže vypadá trochu jako krysa chycená v pastičce. „Jen to tu nech zapnuté.“

„Tak fajn. Hlavně to nenahraj přes ty Rufusovy zvukové kulisy. Použij druhou stranu pásky.“

Jo schová konec mikrofonu za závěs, pustí záznamník na podlahu a otočí se ke mně očividně spokojená sama se sebou.

„Opatrně s tím. Rufusův spolužák si to tady má v sobotu vyzvednout, nerada bych platila účty za poškozené zařízení, i když je staré snad třicet let.“

Přitiskne si prst na rty a zahihňá se, pak na zařízení zmáčkne tlačítko nahrávání. Popadne mě za ruku a odvedle z pokoje. Znovu promluví, až když se vrátíme dolů. „Jak dlouho ta kaze-ta vydrží nahrávat?“

„Nemám ponětí. Dvě hodiny? Teď je jedenáct sedmnáct.“

„Ráno si to poslechni. Nikdy nevíš.“

Odolám pokušení obrátit oči v sloup.

Zamíříme dolů, pustím nějakou hudbu od Taylor Swift (Charlie její songy nesnáší: jsou na něj až moc radostné), zapálím svíčky a naliju oběma trochu coly, abychom vystřízlivěly, protože druhý den ráno musíme vstávat do práce. Dalších

pětačtyřicet minut strávíme probíráním toho, o čem asi Morganovi mohli diskutovat, a každý náš další nápad je ještě divnější a absurdnější než ten předešlý. Udělaly jsme z nich snad všechno od špiónů sledujících naši vládu přes největší swingers ve městě až po bristolskou verzi sériových vrahů Freda a Rose Westových. Chvilí před půlnocí pak Jo zavolá Paulovi, aby přijel a vyzvedl ji. Nejspíš jí neunikl můj ustaraný výraz při představě, že tady zůstanu přes noc sama, protože se hned zeptá: „Bude to v pohodě, ne? Nechceš, abych tady přespala?“

Kousnu se do rtu, abych sama sobě zabránila odpovědět ano, místo toho zavrtím hlavou. „To je v pohodě. Mám tady Phoenixe. Ale moc děkuju za to, jak jsi mě vydělala k smrti všemi těmi teoriemi o tom, co by mohli mít Morganovi za lubem,“ odpovím.

O pět minut později nám dovnitř skrze sklo hlavních dveří zazáří dva světlomety. Jo si vezme kabelku a natáhne se, aby mě objala. „Dej mi vědět, kdyby se ještě něco dělo,“ řekne a vlepí mi rychlou pusou na tvář. Když ode mě odstoupí, dodá vlídně: „Chápu, že vidět dneska Charlieho pro tebe bylo těžké, ale nezapomínej, že to ty ses chtěla rozejít s ním. A udělalas dobře. Bylas nešťastná, zlato.“

A s těmi slovy zmizí.

Teď, když je pryč, je dům ještě tišší, a já sfouknu svíčky, vypnu hudbu, ujistím se, že všechna okna v přízemí jsou zavřená a dveře na terasu zamčené. Vzpomenu si na mikrofon v patře, který nahrává zvuky temné vlhé noci, a musím se tomu smát. Když nic jiného, bude mít aspoň Rufus nějaké noční zvuky navíc, i když ráno si budu muset pořádně přivstat, abych mu nahrála také něco denního, než odejdu do práce. Zvenku zaslechnu štěkot lišek. Zalezu si do postele a Phoenix se mi stočí u nohou. Od té doby, co se Charlie odstěhoval, pouštím psa k sobě,

a když si zalezu pod peřinu, váha jeho těla u nohou mě uklidňuje. Zhasnu lampičku a pokusím se usnout, ale jakmile zavřu oči, pokaždé se mi z mysli vynoří Charlie líbající se s cizí ženou. V návalu rozhořčení se posadím a znovu rozsvítím. Pohled mi sklouzne na ruku s platinovým snubním prstenem zdobeným řádkou drobných diamantů. Z jeho vnitřní strany je vyrytý krátký úryvek textu písně, kterou pro mě Charlie napsal, když jsme se do sebe zamilovali. Protočím ho kolem prstu, pak si ho rozčileně stáhnou a odhodím do zásuvky komody vedle postele, rovnou mezi ponožky. Jdi do hajzlu, zasoptím. Jdi do hajzlu i s tou svojí pitomou mladou děvkou!

Zhasnu, zůstanu ležet potmě a zmítá mnou jedna vlna zlosti za druhou. Pořád sebou házím a převaluju se, ale nakonec se mi zřejmě nějak podařilo usnout, protože když se vzbudím, je tma jako v pytli a slyším jen Phoenixovo tiché hluboké vrčení, které jako by vibrovalo celou postelí. Srdce se mi rozbuší a padne na mě tíživá obava. Posadím se a zaposlouchám, jestli neuslyším nějaké zvuky, přitom se celá orosím. Zatímco mrkám a snažím se přivyknout tmě, Phoenixovo vrčení zesílí. Téměř vidím obrys jeho nastražených uší, světlé vyceněné zuby a proužek bělma kolem očí. Věci začnou ze tmy vystupovat jasněji. Phoenix má teď hlavu nakloněnou směrem k zavřeným dveřím ložnice. Nepatří zrovna k uštěkaným psům. Před rokem a půl jsme si ho přivedli z místního útulku – prvních osm let života byl pečlivě vychovávaný a opečovávaný jistou starou dámou, která se ho však musela vzdát, když se stěhovala do domova důchodců.

„Copak je? Co se děje, zlato?“ zašeptám a pohladím ho po hlavě, ale on nepřestává temně vrčet. Když je doma Rufus, nechávám si dveře do ložnice otevřené, jde o zvyk z doby, kdy byl ještě malý. Posadím se s nohama přehozenýma přes okraj postele. Phoenix hupsne dolů a vyštěkne tak hlasitě, až leknutím nadskočím. Postaví se ke dveřím a dál vrčí. Tep se mi zrychlí.

Tohle obvykle nedělává. Panebože. Panebože. Pokusím se nepanikařit z představy, že by někdo mohl být v domě, ale nohy se mi roztřesou.

„Pst, Phoenixi, ticho.“ Usilovně se snažím zaslechnout jakýkoli zvuk z domu, ale neslyším nic než vrčení. Přejdu k oknu a odhrnu závěsy. Ulice je temná, nikde ani živá duše. Vidím i roh domu Morganových, ale mají zhasnuto. Hodiny na mém nočním stolku ukazují 1:06. Jsou v domě zloději?

Phoenix znovu zašteká. Rozhlédnu se kolem dokola místnosti po něčem, co by se dalo použít jako zbraň. Vidím ale jenom lampičku. Vytáhnu ji ze zásuvky, a když s ní zkusmo zamávám, kabel se za mnou rozhoupá. Plná úzkosti otevřu dveře ložnice a popadnu Phoenixe za obojek, aby mi neutekl. Chvilí tak zůstanu stát a srdce mi divoce buší, pak zašátrám po vypínači. Pomalu sejdu schody, Phoenix mě neustále táhne dopředu. Slyším svůj přerývaný dech, ale jinak je v domě ticho. Phoenix však nepřestává tiše vrčet. Teď už stojím na spodním schodě. Ruka, ve které držím lampu, se mi potí, ale sevřu ji ještě pevněji. Svit měsíce nebo pouliční lampy se dere dovnitř skleněným vějířem v horní části vchodových dveří a dopadá na dřevěnou podlahu, ale jinak je všechno skryté ve stínu.

Phoenix se mi najednou vyškubne a s divokým štekotem se rozběhne do kuchyně. Proboha, copak tam někdo je?

„Phoenixi,“ syкну na něj rozčileně úplně vynervovaná strachy.

Vyrazím chodbou směrem ke kuchyni a nadskočím, když se ozve hlasitý rámus, zvuk něčeho padajícího a tříštícího se odněkud zvenčí. Hrůzou mě bodne u srdce. *Co to sakra bylo?*

Z místa, kde se na chodbě zastavím, mám skrz kuchyň přímý výhled na dveře terasy. Jsou zavřené. Sklo je celé a zámek drží.

Udělá se mi špatně od žaludku a nedokážu se strachy ani pohnout. Stojím jako zkamenělá v chodbě a v ruce svírám

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy **Noví sousedé** .

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.